

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

XIX. Sermo. Impius Conversus in inferno.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

IMPIUS CON- VERSUS IN IN- FERNO.

Convertentur peccatores in infernum, omnes gentes, quæ obliviscuntur Deum. Psalm 9. vers. 18.

Ecce, quæ nam vobis imminet conversio, quæ jure vos in stuporem rapit, cum sit admiranda in omnibus suis circumstantiis. Primò, ratione temporis; siquidem impius morte subitanea sublatus, non amplius versatur in via salutis, in statu merendi, consequenter etiam est in capax se convertendi. Secundò, ob qualitatem loci, quomodo enim ille se convertet *in inferno, ubi nulla est redemptio, nec spes ullius gratiæ*? Teriò, propter causam; quia hæc conversio non est effectus misericordiæ sed justitiæ & iræ Dei. Denique ob consequentia ad istam conversionem, quæ sunt omnia mala imaginabilia.

Notant præterea Interpretes citatum thema, non esse votum vel appreciationem, sed imprecationem Davidis contra peccatores, quæ deprecatur is, ut reprobi, qui terga Deo obvertentes se ad mundum converterunt, relicto Creatore creaturis adhæserunt, avertantur, aliquando, & ejiciantur è mundo & creaturis per mortem, & perditis omnibus convertantur, id est ad Deum redeant etiam inviti, ad considerandam incessanter justitiam,

ejusque vindictas, ad intuendum per omnem æternitatem id, quod amiserunt, Deum sc. supremum bonum.

Pfal. 9. 18. *Convertantur peccatores in infernum.* Quòd si igitur omnes istius Adventus sermones, item omnes piarum animarum preces impium convertere non potuerunt, en totaliter modò conversum in inferno. Erat ille, ut nòstis, homo temporì & sæculi genio accomodatus, nunc est homo æternitatis: excœcatus erat in cognitione sui, carnis delitiis immersus & juratus pœnitentiæ hostis; amodò reperit in densissimis inferorum tenebris horrenda lumina, quæ ei ad oculum demonstrabunt perfectam Dei ac sui cognitionem; suspirat & gemit, ac continuam agit pœnitentiam; cui Scriptura S. sequens perhibet testimonium: *Pœnitentiam agentes, & præ angustia Spiritus gementes.*

Sap. 5. 3.

Qualis conversio! Erat olim spiritus vagus, volaticus, qui ne uno quidem momento eidem cogitationi insistere prævaluit, ut se feriò reflecteret supra res alterius sæculi. Nunc in inferno profundâ absorptus est contemplatione, manetque penitus defixus in consideratione æterna boni immensi, cujus, Deo perduto, jacturam subiit. Nullam is unquam patietur distractionem, advertit Cajetanus: *Detinebitur intellectus damnatorum ad considerandum, & voluntas ad detestandum.*

An non perfectè conversus meretur dici, qui semper Deum animo volvit, qui Paradisi cœlestis nunquam obliviscitur, qui mundum execratur, carnis & sensuum illiciiis maledicit, cui in summo sunt horrore sæculi divitiæ? *ad considerandum, est ad detestandum.*

DIVISIO.

Metamorphosin & conversionem istam maledictam revoco ad tria capita principalia, in quæ pariter sequens

quens se extender discursus. Primò ad tenacem hanc & continuam mentis ac voluntatis applicationem, per quam considerationi Dei affigitur, quem antehac vix cogitabat unquam. Secundò, ad vivacem istam & claram cognitionem sui ipsius cum pœnitentiæ suorum peccatorum dolorifica conjunctam. Tertiò, ad statum, in quo versatur non voluptatum ampliùs, sed pœnalitatum infinitarum. Ut autem materiam præsentem pro ratione suæ dignitatis & utilitatis, tali modo pertractemus, quo maledicta peccatoris conversio apud inferos deservire queat veræ ac fructuosæ conversioni peccatorum super terram, imploremus opem Divini Spiritûs per suffragium Sacratissimæ Dei parentis. *Ave.*

Propheta Ezechiel nobis declarare volens iram Domini Dei exercituum ad sumendam de suis hostibus vindictam se accingentis, illum nobis exhibet sub Figura speculi è crystallo horribili; *Aspectus crystallo horribilis* Quid Ezechiel vitro hoc repræsentare intendit? conformiùs loqueretur sequens aliorum Prophetarum ideas, asserendo, Deum sibi visum esse, confidentem in throno flammarum globis succenso; *Thronus ejus flamma ignis: aut quasi ignis constans, ignis consumens*, seu nubis instar vastæ fulgetris gravidæ in tonitrua & fulmina jam jam erumpentis: quæ omnia videntur magis apposita ad exprimendum Deum iratum, quam speculum crystallo. Quod majorem nobis movet admirationem, & prædicatum *horribilis* crystallo attributum: dicitur enim crystallo diaphana, splendida, non æquè horribilis, formidabilis. Mysterium nobis hic Propheta detegere cogitat, quòd nimirum Deus condemnaturus peccatorem, animæ ipsius fundo imprimere soleat certam quandam sui ideam
quæ

I.
Punctum.
Ezech. 1. 22.

quæ sit instar speculi crystallini ac luminis terribilis, in quo & per quod clarè cogatur intueri in omnibus temporum vicissitudinibus, & æternitate, summum bonum, quod amisit, Deo amisso.

Quemadmodum felicitas essentialis Beatorum in duobus consistit: primò, in hoc, quòd mediante pretioso illo instrumento, seu lumine gloriæ elevet Deus ipsorum intellectum, ut eum videant facie ad faciem, & intuitive cognoscant thesauros ac decora infinita Divinæ bonitatis. Secundò, in hoc, quòd eorum voluntas per amorem cum gaudio fruatur suavitate Dei. Sic etiam summa tormentorum & apex infelicitatis damnatorum est, primò, quòd horrificum lumen & infausta scientia, quam habent de summo bono, quo se spoliatos agnoscunt, communicet illis cognitionem aliquam abstractivam loci celestis, quo sunt dejecti, ac gaudii infiniti, quod per omnem æternitatem fuissent possessuri. Secundò, quòd concipiant odium sociatum cum dolore contra se, & contra omneid, quod ad ipsos spectat.

Psal. 9. 18.

Conversio hæc impij in inferno, quam Psalmista per modum execrationis volebat eidem, & omnibus peccatoribus simili pervicaciâ obduratis: *Convertantur peccatores in infernum, omnes gentes, quæ obliviscuntur Deum, originem suam trahit ab ortu terribilis illius luminis, convertantur.*

Domine, quia miseri mortales isti claudunt oculos, né decor & pulchritudo Divinæ tuæ perfectionis eos perstringat; quoniam tantam tibi irrogare contumeliam non erubescunt, ut tibi dorsum obvertere, seque convertere audent ad creaturas, quas contemplantur & adorant; cum sint tam arcto vinculo amoris bonis creatis adstricti,

adstricti, ut medium in præsentia vita non occurrat perversos convertendi ad hoc, ut inquirant suum infinitum bonum; quandoquidem tuæ inspirationis, motus tui interni, tuæque sollicitationes, & omnia alia, quæ Præcones sacri tuo nomine iis promulgant, ad meliorem revocare frugem, & ad te redire, nequeunt compellere: Domine idcirco avelle ipsos per mortis falcem ab omnibus istis creaturis, subtrahe animabus his idololatrias omnes illarum falsas Divinitates, saltem ut in inferno se convertant ad te, compelle, ut nunquam non pondus justissimæ iræ tuæ considerent: *Convertantur peccatores in infernum*: cogantur suammet æternam oculis inspicere confusionem, Majestatem illam infinitam, quam contempserunt, bonitatem immensam, quam offenderunt, fontem inexhaustum bonorum omnium, quem possessioni nihili prætulerunt, *convertantur peccatores.*

Huc item respexisse videtur Daniel, differendo de discrimine eorum, qui resurgent in novissimo, judicii die. Postquam pronuntiavit bonos resuscitandos ad vitam æternam, de malis subjunxit: *Evigilabunt alii in opprobrium, ut videant semper*; id est visione permanenti, constante & invariabili boni supremi deperditæ, mali extremi infligti, quod sustinent, omniumque tristium ac funestorum objectorum cognitione, quæ juxta Cajetani sensum constituit magnam damnatorum pœnam; *detinebitur intellectus ad considerandum, & voluntas ad detestandum.* Alligabitur vis intellectiva ad eò forti & arcto actualis cogitationis vinculo, ut ne momento quidem eximi inde possit ad liberè respirandum.

Quænam ergo conversio istius impii? stupidus hic & carnalis homo non respiciebat aliud præter terram, ju-

Luc. 16. 3.

giter erat occupatus spectandis suis palatiis, & dibus voluptuariis; pretiosa sua mobilia, aurum, gemmas fallaces divitias colebat ut idola, à quibus proinde fasciatus nec locum, nec tempus habuit cœlestes thesauros contemplandi: at nunc suam faciem continuò cœlo affixam continet, unde se exclusum gemit; *Elevans oculos suos cum esset in tormentis.* Vagus & mobilis ille genius, qui ne momento quidem suas cogitationes colligere & collectas propriæ salutis procurandæ impendere poterat nec instituere unicam reflexionem ad bona æterna à Deo sibi promissa: homo iste, qui mox in iocos & lannas effusus, cum de lege Dei cogitanda aliquid suggereretur, qui nullum sibi otium audiendæ concioni indulgit: is jam altæ in profundo inferni deditus speculationi, per omnes temporum differentias, per æternitatem interminabilem assiduâ Deum mente verfabitur, paradisi obliviscetur nunquam, manebit constanter absorptus in perpetua meditatione, quæ exhibebit ipsi ex una parte vanitatem & nihilum terrenarum divitiarum, temporalium honorum & dignitatum, fluxarum, voluptatum, quas tanto cum ardore fuerat insectatus, quas tam intensâ animi in eas propensione possederat; & ex altera parte repræsentabit majestatem & excellentiam infiniti, sui summi boni, ac ultimi finis, verbo, Dei sui, quem toties despexit; *detinebitur intellectus.* Videtis ne itaque hunc in Plutonis Academia contemplativum discipulum, qui Deum, Cœlum pro meditationis suæ objecto continuo habet, nullam distractionem admittit? Transeamus ad alterum punctum.

II.
Punctum.
Isa. 26. 2.

Cognitio sui ipsius est iusta & rigida vindicta, quam Propheta Isaias de peccatoribus obstinatis adhuc sumendam expetebat: *Dominè exaltetur manus tua & non videant, videant & confundantur.* Fac

Fac ô magne Deus, ut brachii tui potentia per ruinam & interitum te contemnentium, glorificetur: ipsorum supplicium sit, ut videant, simulque non videant. Quid autem non videant? sicut beati in cœlo ope luminis gloriæ intuitivè vident splendorem domûs tuæ, & inestimabiles Divinitatis tuæ thesauros: sed videant funestam imaginem, quæ indefinenter iis repræsentet causam & materiam confusionum, rabiei, furoris illorum æterni. *Videant & confundantur.*

Quis dabit mihi pferatam & eloquentiam S. Joannis Chrysostomi, ut cum eodem dicam; *Tunc aperientur oculi tunc auferetur velamen.* ^{Ibidem.} Quis unquam sibi persuasisset, quòd in tenebrosa inferorum regione, in caligine & umbra mortis oculi falsorum Christianorum amore proprio excæcati, carnis, aliarumque passionum deordinatis motibus obscurati, essent illustrandi, ad clarè tunc & continuò inspiciendum id, quòd nunquam respicere antehac dignabantur? *Tunc velamen malitiæ*, sunt verba D. Petri, quo mundus suorum vultus cooperuit, auferetur: tunc nominales isti Christiani cum tristitiæ extremæ horrere ^{1. Pet. II, 16.} intelligent differentiam inter tempus & æternitatem, inter summum, increatum bonum, & bona fallacia, caduca & peritura. Videbunt, prædicatores rationabiliter inclamare: *Momentaneum est, quòd delectat, æternum, quòd cruciat.* Agnoscent, quàm facilè potuissent salvari, quòd Deus sinceram in corde conceperit intentionem ipsos cœlesti beatitudine præmiandi, quòd vixerint in eodem cum electis Ecclesiæ corpore, iisdem Sacramentorum alimentis enutriti, quòd pares acceperint gratias, imò efficaciores motus potentiores senserint, quàm plures prædestinatorum myriades; quòd si voluissent se confere

constanter ad conciones quadragesimales, verbum De extra dubium suum effectum esset consecutum; si prædicatoribus, generalem confessionem consulentibus obtemperâssent, si obicem hunc è medio tollere, occurrentes difficultates perfringere laborâssent, cœlestis paradisi possessores fuissent constituti; quòd Deus multis millenis vicibus occasionem capillatam ultro obtulerit, propriam operandi salutem; quoque infinities plus curæ, ac majorem animi applicationem adhibuerint pro saltatione, venatione, vel alia relaxatione, imò pro ludicra scena adornanda, quàm pro obtinenda felicitate sempiterna.

Impius iste damnatus manifestè perspiciet se per regenerationem sui baptismi trensisse in jus Filii Dei adoptivi, unaque jus adeptum ad possessionem hæreditatis cœlestis; in ingressu Ecclesiæ se accessisse, ut S. Paulus loquitur, ad montem sanctum Sion, & in lapidem vivum supernæ Hierosolymæ aptatum esse: videbit inter spissas tenebras, in quibus sepeliendus, Crucem quandam &

Matth. 23. 37 Hostias, inde vocem suas ferientem aures percipiet: *Quoties volui, & noluisti?*

Id eveniet, docet S. Augustinus, mediante horrendo illo lumine, quod Deus peccatoris animo infundet ad penitiùs se introspicendum Psalmistæ Regii testimonio:

Ps. 49. 21: *Arguam te, & statuam contra faciem tuam.*

Habuiisti miser vehementes & scelestas de te ipso complacentias, quia te ipsum minimè noveras; sed in inferno te intueberis in tui odium & execrationem: *Quia te non videns placuisti tibi, displicebis & mihi & tibi; mihi cum judicaberis, tibi cum ardebis.* Videbis fœditatem tuam, non ut corrigas, sed ut erubescas confusione æternâ.

Scitote, scribit S. Bernardos, à nullo alio, quàm proprio oculo spectatore tam dirè excruciantum esse damnatum

narum; Nullus de tanta numerositate spectantium molestior oculus suo cuique. Non erit in cælo, nec in terra, imò neque apud inferos aspectus, quem magis subterfugere conabitur reprobus, quàm suum proprium. Intellectus ipsius noctis licet perpetuæ tenebris involutus, nihilominus tantum luminis hauriet, quo incessanter se contueatur, quis & qualis sit intimè penetret; *Non latent tenebræ vel seipsas, se vident, quæ aliud non vident.*

O Deus! exclamat S. Bernardus, quàm malè apud inferos collocati sunt damnati; isti mendaciis totaliter dediti, quique ob odium & contemptum veritatis interierunt, torrenti cuidam veritatum perpetuo exponentur, illorum animas etsi invitas inundanti, ut cognoscant id, quod fuerunt, & quod modò sunt: *O quàm malè locati sunt damnati! utique torrenti huic directæ æquitatis & huic lumini propalata veritatis oppositi.*

Non poterunt oculos avertere vel claudere, nec se ipsos excæcare; anima enim à suo corpore abstracta, omni materiâ libera, unde suas mutuabat phantasmatum species & à quibus olim decepta, non ampliùs usurpare valebit dissimulationes, sive fictiones: *Non est sanè jam tunc, quòd aut veritatem dissimulet ratio, aut rationis intuitum anima declinet membris avulsa corporis, sed veritatem meridianâ luce clariorem intuebitur & confitebitur.*

Quapropter Tertullianus in suo tractatu de anima tradidit; *Quod à Deo est, velari ratio & conscientia, non tam extinguatur, quàm obscuratur ad tempus. Veritas creata & revelata extenuari & obfuscarî potest, non autem penitus elidi & opprimi: potest enim obumbrari, quia non Deus est; extinguî non potest, quia à Deo est. Veritas igitur æquè naturalis ac supernaturalis animæ corpori unitæ*

communicata, in hac vita malè habetur, suprimitur, phantasmatis corporeis propemodùm sepelitur, mundi illusionibus ferè extinguitur, in alterâ tamen vitâ suam reperit libertatem, animam collustrat, & efficaciter convincit: *bonum in anima à malo oppressum, quâ datur, radiat inventa libertate.* Videte itaque impium hunc, qui nolebat tantum sibi spatii indulgere, quo examinis scrutinio subjiceret suam conscientiam, sed avertit inde cogitationes nè in peccatorum suorum incurreret notitiam: nunc cernere cogitur indefinenter hanc conscientiam sibi ob oculos ponentem multitudinem delictorum, ac enormitatem suorum flagitiorum: continuò spectat suas usuras, injustas suas violentias, sua adulteria, suasque blasphemias quæ turmatim contra sui authorem insurgunt, eique incessanter exprobrant; *Tu nos egisti, opera tua sumus, non te deseremus,* ita expressit S. Bernardus. En fructus laborum, operum vitæ tuæ, qui ubique te comitabuntur.

Peccator iste damnatus videbit in inferno debilitatem suorum conceptuum, cœcitatem suæ mentis, inordinationem suarum passionum, obstinatam cordis sui malitiam, tam multo tempore Deo resistentis, ejusque gratiis abutentis.

Obscurum lumen illud constanter ipsi objiciet omnes favores, opes, assistentias Divini Spiritûs, quibus eum prævenit, omnes pios motus, quos in ejusdem pectore excitavit, omnes quas recepit gratias, uno verbo, universa, quæ Deus illi exhibuit bonitatis suæ testimonia.

Matth. 8. 11.

Damnatus hic Christianus aspiciet extraneos, id est barbaros, gentiles conversos, qui secundum Salvatoris nostri vaticinium ab oriente & occidente venientes, fidelibus, domesticis rejectis, admissi sunt in sinum Abrahamæ,

sc. in

sc. in regnum Dei. Agnoscat, quòd Canadiensis aliquis, qui in licentiosæ vitæ actibus consenuit, antehac raptò vivere assuetus, salutis suæ negotium cum tanto fervore fuerit operatus, ut intra duos aut tres annos in Christiana professione transactos eum conscenderit thronum, quem Deus alioquin ipsi præparârat; Item, quòd Americamus paulò post sui conversionem jure coronam illi præripuerit. *Tene, quod habes, ut nemo accipiat coronam tuam.* Apoc. 3. 12.

Imò Christiana ista fœmina mirabitur in orco, quòd tali tempore, quod superfluo impendebat somno, & quando potiorem ac nobiliorem vitæ suæ portionem consecrabat delitiis ac voluptatibus carnis, Neophyta quædam Tunquinenfis vel Conchinensis sexdecim dies arduo itineri conficiendo expenderit ad audiendam unicam Missam, ideòque meritò locum ejusdem præoccupavit in cœlo. Hi utriusque sexûs fideles oculo, Zelotypiæ & furoris flammis ardenti, intuebuntur illos, qui in eorum sedes cœlestes fuerunt subrogati ob abusum tot, tantarumque gratiarum, quas Deus ipsis liberaliter subministraverat: *Filii Regni ejicientur in tenebras exteriores.* Matth. 8. 12.

Ah! aspectus, ah cognitio, quos miseris istis procurabis dolores! *Peccator videbit & irascetur &c.* Ex hac visione orientur rabies, odia, furores, desperationes, horrendæ in Deum Blasphemix execrationes in seipsos sparsæ. Estne possibile, ululabit è damnatorum caveâ quispiam, ut Christianus, qualis ego fui, renuntiârit diademati gloriæ, Regno Christi Jesu pro vix sensibili honoris puncto, pro voluptate bestiali? Ad tantam non deveni ego insaniam, utpote Christianus, qui in fide probè instructus sciebam Deum, cœlum tam vili pretio, imò pro nihilo tam leviter nequaquam esse distrahendum: adeo
stultum

stultum mercatorem non egi. Omnino talem egi & quidem millenis vicibus, neque enim id vel possim, vel ausim vel ausim negare.

O ! sæva ambitio, quæ verâ & æternâ me gloriâ spoliasti, vos fraudulentæ & maledictæ divitiæ in extremam paupertatis ruinam me deturbâstis ; Ah ! cæce, profane amor, tu me poluisti objectum odii Divini in sempiternum. Delitiæ fluxæ, supplicia æterna ! Voluptates bestiarum propriæ, jactura visionis beatificæ ! Maledictum meum judicium, quod me decepit, maledicta desideria mea, à quibus proditus fui, maledictus character Christiani, qui ad aliud non deservit quàm ut miseriores me reddat : *Talia dixerunt in inferno hi, qui peccaverunt.*

Sap. 5. 14.

En finalem impii, aliorumque ipsi similium conversionem in inferno : Intellectus illorum cogitatione assidua in Deum defixus hæret, cognoscit Deum, æstimat bonum ; eorum voluntas detestatur & abhoret malum, semetipsos penitus introspiciunt, pœnitent illos suæ stultitiæ. Consideremus modò rigorem suppliciorum, quibus torquentur, quæ tertium discursus mei punctum continet

III.
Punctum.

Quemadmodum Sancti in cœlo sunt beati, quoniam perfruuntur amore, quo Deus in eosdem fertur, & in hac suavitate amoris istius sentiunt voluptates indicibiles ineffabilium gaudiorum ; verbo, dulcedines boni supremi infinitas : contrario modo damnati ab odio Divino patti & enutriti, felle iræ Dei potati sentiunt amaritudines cordis, tristitias extremas, & dolores inexplicabiles : *Cibabo eos*
Jerem. 9. 15. *absynthio & potabo eos felle.* O delicate nimium Christiane, cui salubres Pœnitentiæ austeritates tantum incutiunt horrorem ! tu horres gustare cum electis meis myrrham ex monte Calvariæ, implebo te in æternum absynthio mei

thio mei odii, felle meæ vindictæ: id est de vino illo mero furoris Dei, quo omnes ii inebriandi, qui latriæ cultum bestię exhibuerint, ut S. Joannes testatur: *Qui adoraverit bestiam, bibet de vino ira Dei.* Apoc. 14. 10.

Jam fatendum vobis, quod inter omnes damnatos Christianus quàm acerbissimè sentire cogatur amaritiam odii & rigorem iracundiæ Divinæ, cùm sit odium, furor talis parentis, qui aliàs erga ipsum fuerat merum cor, totus amor:

O odium Dei æternum! ô furor Dei implacabilis! ô malorum omnium extremitas! te non reveremur, quia te non concipimus, non autem concipimus, quia serio hîc te nunquam contemplamur, sed damnatus iste impius nunquam non suâ te mente revolvit, cujus item voluntas jugiter est occupata in detestatione suorum criminum, quæ ipsum tam exosum Deo in æternum efficiunt. Inde nascitur sine fine pœnitere, pœnitentia maledicta nunquam terminanda. *Pœnitentiam agentes & præ angustia Sap. 5. 3. Spiritûs gementes.*

Considerate ergo impium hunc conversum, qui funestum & miserandum suum statum cognoscens, cum lachrymis pœnitentiam agit, rumpitur præ suspiriis, & horribilia subit tormenta.

Si erat aliquando delitiis assuetus, nunc sanè est doloribus obnoxius: *Omnis dolor irruet super eum,* notat Job. 20. 22. S. Job. Laxate Frena cogitationibus vestris, mente vestra concipite omnes dolores imaginabiles, eos per omnem æternitatem voluptuarius iste tolerat. Dives in Evangelio Epulo de suo apud inferos ergastulo verba faciens, ipsum vocat *locum tormentorum*, quibus innuit esse Luc. 16. 28. centrum malorum, meditullium & mansionem omnium

Yy

dolo-

dolorum, ubi damnatus patitur pœnas quascunque excogitabiles.

Animadvertendum cum quibusdam SS. Patribus, præsertim D. Chrysostomo, quod Deus inferorum igni, quem elegit pro instrumento suæ vindictæ, sit communicaturus speciem quandam immensitatis, colligendo & uniendo in unica ignis infernalis scintilla omnia tormentorum genera, quæ damnatus sustinere valet: eodem ferè modo, quo olim manna Hebræorum indidit omnem saporis suavitatem juxta Scripturæ testimonium: *Omne delectamentum in se habentem.* Et sicut in cælo omnia bona simul coacervata reperiuntur: *Ostendam tibi omne bonum.* Ita, ut satisfaciat Divinæ suæ justitiæ adhibebit omnem suam potentiam conferendo in unitatem ignis istius diversitatem omnis generis suppliciorum: *Omnis dolor irruet super eum.*

Sap. 16, 10.

Job, 20, 22.

O ignis terribilis Dei irati! qui pollet vi scindendi, instar novaculæ, confringendi ad instar rotæ, torquendi, sicut equulæi, penetrandi per modum olei bullientis! ignis summè formidabilis, qui secum trahit omnes etiam intensissimos dolores sciaticæ, podagræ, nephritidis, odontalgicæ, calculi, ac quidquid hominem cruciare potest: verbo: *Omnis dolor irruet super eum.*

Idem Spiritus Sanctus nos instruere voluit in Ecclesiastico, ubi docuit in gehenna reperiri Spiritum veneni, Spiritum frigoris, Spiritum rotarum & patibulorum: *sunt Spiritus, qui ad vindictam creati sunt:* quasi diceret usitato loquendi more; sicut spiritus vocare solemus rerum essentias, substantiarum florem, u. g. spiritum vitrioli, spiritum sulphuris &c. eoquod in modica massa multum virtutis contineatur; sic pariter unica infernalis rogi scintilla est quidam

Quidam tormentorum ac pœnarum Spiritus, cùm sit capax inferendi omnis generis dolores & cruciatus.

En, quò tandem devolutus sit iste reprobus, juratus Pœnitentiæ hostis. Renuit durante suæ vitæ cursu satisfacere Divinæ justitiæ, & tunc, quando videbatur de suis dolere peccatis, nunquam animum habuit per satisfactions rationabiles applicandi sibi merita passionis Christi, & reparandi gloriam injustè Deo subtractam. Nunc pœnitentiam instituit, sed inutilem, desperatione plenam.

Quod si aliud ad veram conversionem non exigere-
tur, quàm sua nôsse peccata, eorum tenere numerum, callere enormitatem, de iis concipere dolorem & pœnitere pœnamque illorum perferre, salus speranda esset; omnia enim hæc in damnato deprehenduntur unita: at quia ejusmodi peccatorum notitia, aspectus, tales dolores & pœnitentiæ serò nimium, & quidem extra tempus à Deo ad rationem meriti assignatum, exerceri cæperunt, omnia sunt inania, & ad nil deserviunt quàm ad verificandum, quòd impius sit maledictus à Deo in vita, maledictus in morte, maledictus etiam denique post suam mortem.

Profectum nostrum, popule Christiane, ex malis peccatoris bonum eruamus, nec accipiamus ipsum, meorum Adventualium discursuum potissimum objectum, pro fictitia Platonis idea.

Firmiter nobis persuadeamus, dictas maledictiones Dei omnibus imminere falsis Christianis, qui inhonestæ vitæ maculis decorem Christianæ Religionis turpiter infamant.

Quis itaque est à Deo maledictionem fulminibus feriendus in suis fortunis, in suis liberis, in suo honore,

in sua prosperitate & adversitate? quis inquam est maledictionibus petendus in cæcitate mentis suæ, in tyrannide & jugo suarum passionum, in remorsibus propriæ conscientiæ, in fictitiis & falsis suis virtutibus? quis maledicendus in sua vita, in sua morte, simulque post suam mortem? Ilte maledictus in omnibus semper erit qui postquam permulto tempore in perversis suis habitibus inveteratus gratiæ Dei restitit, obstinatus in suo peccato perstitit, suam vitam, ut videtur, non in alium finem impendit, nisi ut indies deterior redderetur. Hi maledictis subjicientur, qui respuunt modò Deo dare gloriam conversionis suæ.

Psal, 23. 4r

Quis autem benedictionibus replebitur à Deo in suis bonis temporalibus, facultatibus corporis & animæ suæ, in suis item virtutibus; vivus ac defunctus? *Innocens manibus & mundo corde*, qui suam innocentiam vel servavit illibatam, vel deperditam, ex toto corde ad Deum reversus, redintegrare studebit, qui se dignè præparabit ad mortem justorum, ut perfrui aliquando mereatur sine fine gloriosæ æternitate. Amen.

